

Vreemdeling

Vrees niet doet

Deel 1

Vreemdeling

Vrees niet, Volume 1

Cecilia Campos

Published by Cecilia Campos, 2025.

Copyright 2024 Cecilia Campos

Alle rechten voorbehouden.

Dit werk is beschermd door het auteursrecht en mag niet zonder schriftelijke toestemming van de auteur in zijn geheel of gedeeltelijk worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of op welke wijze dan ook worden verspreid, gedistribueerd of openbaar gemaakt, behalve zoals toegestaan onder de geldende wetgeving inzake auteursrechten.

De inhoud van dit boek is uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik. Elke vorm van commerciële reproductie of verspreiding van dit werk zonder voorafgaande schriftelijke toestemming is strikt verboden.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

VREEMDELING

First edition. February 12, 2025.

Copyright © 2025 Cecilia Campos.

ISBN: 979-8227757746

Written by Cecilia Campos.

Inhoudsopgave

Copyright Pagina	1
Voorwoord	8
Synopsis.....	11
Muziek	13
1 - Op goed geluk.....	14
2 - Ongeluk	25
3 - Waarom help je mij?	36
4 - Vivaldi	43
5 - De tuthola's.....	59
6 - Meesterlijk	75
7 - Honger	84
8 - Monster	96
9 - Angst.....	106
10 - Huisje	119
11 - Terug.....	134
12 - De middelvinger	153
13 - Art.....	165
14 - Raar.....	175

15 - Het diner	187
16 - Moeder	198
17 - Vakantie	208
18 - G.....	221
19 - Verliefd.....	229
20 - De piano	240
21 - Zwanger	249
22 - Feest	260
23 - De dans	271
24 - Doe eens voor	285
25 - De bruiloft.....	297
Nawoord	311

Voor de love of my life en de twee prinsessen

Voorwoord

Hier zit ik dan, pen in de aanslag, terwijl de laatste pagina's van dit duet nog wachten om gevuld te worden. Ik heb het gevoel dat ik deze woorden nu moet neerpennen, voordat ik helemaal verdwaal in de wereld van Angelina en mijn hoofdthema uit het oog verlies. En dat thema? Vrijheid.

Vrijheid is zo'n ding waar ik al een tijdje over nadenk, maar eerlijk gezegd, ik ben er nog niet helemaal uit wat het precies betekent. Misschien kom ik daar ook nooit helemaal achter. Maar net zoals een nieuwsgierige kat die haar neus overal insteekt, voel ik de drang om te ontdekken, om te begrijpen, om te delen wat ik leer.

Wat betekent het om écht vrij te zijn? Is het wanneer je denkt dat je vrij bent, of is het pas echt wanneer die vrijheid onmiskenbaar is? Dat zijn vragen waar ik vaak over pieker.

Is vrijheid het bereiken van financiële onafhankelijkheid? Het vergaren van bergen geld en spullen? Of is het meer het hebben van de macht om je eigen keuzes te maken, om je eigen pad te bepalen? Maar misschien is ware vrijheid iets simpeler, iets wat je niet kunt meten in geld of macht. Misschien zit het 'm juist in het vinden van rust, in het kunnen zijn wie je bent zonder excuses.

Dit boek is mijn poging om deze vragen te verkennen, om te kijken wat vrijheid nou eigenlijk écht betekent. Maar wees gewaarschuwd, de antwoorden die we vinden zijn misschien niet zo simpel als we hopen. Soms zitten ze verstopt in de hoekjes van ons begrip, wachtend tot we er klaar voor zijn om ze te zien.

Dus laten we samen op pad gaan, bladzijde na bladzijde, op zoek naar de betekenis van vrijheid.

Misschien vinden we nooit een sluitend antwoord, maar misschien zit 'm de lol juist in de zoektocht zelf.

Groetjes,

Cecilia

Synopsis

Op een dag stond er een vreemdeling voor mijn deur. Maar hij was geen gewone vreemdeling - nee, hij was een enigma in cowboylaarzen, met een maatpak duurder dan mijn hele boerderij, buitenwerelds knap, met donker haar en nog donkerdere ogen.

Hij was ...

Ruw. Mysterieus. Gevaarlijk.

En raar genoeg, kende hij mijn verlangens nog voordat ik ze zelf doorhad.

Met hem ontdekte ik een nieuwe versie van mezelf - een Angelina die genoot van het kat-en-muisspel, van het opgejaagd worden als een wild dier. Ik rende, hij jaagde. Keer op keer maakte hij me de zijne, terwijl ik deed alsof ik dat niet wilde.

Ik verloor mezelf in dat spel, verlangend om verslonden te worden in zijn sterke, wilde armen. En toch, hoe vreemd het ook klinkt, voelde ik me veilig bij hem.

Maar dit avontuur? Geloof me, het werd wilder dan ik ooit had durven dromen.

*'Hoop niet dat gebeurtenissen zich zullen ontvouwen zoals jij wilt,
verwelkom gebeurtenissen zoals ze ook mogen plaatsvinden. Dit is de
weg naar vrede.'*

- Epictetus

Muziek

Tijdens het schrijven van het *Vrees niet* duet was muziek een belangrijke bron van inspiratie. De emoties, de sfeer en de kracht van de nummers hielpen me om de werelden van de personages tot leven te brengen.

Wil je ook de muziek horen die me begeleidde tijdens het schrijven? Volg dan deze link naar de Spotify-afspeellijst: <https://spoti.fi/3XV8cG9>

1 - Op goed geluk

Na het verlies van Michael, de man waar ik mijn ziel aan had gegeven, leek het alsof ik nog wel even kon blijven doen alsof. En daar was ik verdomd goed in. Ik deed alsof ik elke ochtend zin had om op te staan, alsof ik dezelfde vrouw was die zelfverzekerd in het leven stond. Die vrouw die zich geen zorgen maakte over wat de rest van de wereld dacht, omdat het enige dat ertoe deed, was wat hij van me vond. Maar de waarheid? De waarheid was dat ik vaak niet eens de energie had om mijn voeten uit bed te laten bungelen. Mijn dagen leken vastgezogen in een zee van verdriet, en ik dreef doelloos rond zonder iets om naar uit te kijken.

Toch hield ik me vast aan de gedachte dat de pijn wel zou slijten. Dat er een dag zou komen waarop ik wakker zou worden zonder dat verlamdende gevoel in mijn buik. Dat ik niet meer nachtenlang mijn kussen doorweekte met tranen omdat ik keer op keer besepte dat hij niet meer terugkwam. Mickey, mijn Mickey ... hij was weg. Mijn wereld was nu eentje zonder hem. En daar was niets aan te doen.

Op een dag – vraag me niet hoe lang daarna, want die tijd is een waas – stond mijn buurvrouw op de stoep met een klein bundeltje vacht in haar armen. Een puppy, zo'n kruising waarvan je vermoedt dat er ergens een wolf in de familie stamboom zit. Eén oog zo blauw als een ijsberg, het andere diepzwart als de nacht. Mijn buurvrouw, een hondenfokker, had me vast verteld welk ras het was, maar ook dat stukje informatie gleed langs me heen, alsof mijn brein alleen nog ruimte had voor verdriet. Het beestje had energie voor tien, en als je hem niet minstens drie keer per dag liet uitrazen, werd hij destructiever dan een tornado in een porseleinwinkel.

Ze bedoelde het goed, mijn buurvrouw. Echt waar. Ze zag mijn leegte en dacht dat wat gezelschap misschien zou helpen. En ergens had ze ook gelijk. Want ik snakke naar aanrakingen, naar de warmte van een lichaam tegen het mijne.

Ik kon mezelf best knuffelen – geloof me, ik heb het geprobeerd – maar de chemie die je hersenen vrijlaten bij zo'n zelfknuffel?

Totaal niet hetzelfde. Met het hondje voelde het echter anders. Hij bood een soort simpele, onvoorwaardelijke liefde. En ik begon voor die hondknuffels te leven. Vraag me niet hoe, maar het werkte. Want ik ben er nog steeds.

Natuurlijk heb ik wel eens gedacht aan uitchecken. De eeuwige donkere gedachten spookten door mijn hoofd. Rationeel wist ik wel dat het leven een soort cadeau was.

Een avontuur. Een reis met lessen, transformaties en al dat gedoe. Maar om dat ook echt te vóélen, dat is weer een heel ander verhaal. Zonder hem voelde dat avontuur meer als een verplicht nummer. Want zijn avontuur was klaar.

Hij had een ander pad bewandeld, een spirituele overwinning behaald door los te komen van zijn lijden. En ja, ik had blij voor hem moeten zijn.

Maar ik was niet blij. Ik was boos. Boos omdat hij weg was. Boos omdat ik nog hier was, zonder hem. Ja, ik wist wel dat hij me niet uit eigen wil had verlaten.

Hij zou me nooit zomaar achterlaten. Zijn tijd was simpelweg gekomen. Ik weet dat nu. Maar in die eerste maanden?

Geen idee hoe ik het heb overleefd. Want als de liefde van je leven verdwijnt, dan verdwijnen ook je dromen. Je toekomst stort als een kaartenhuis in elkaar.

Wat ik wel weet, is dat ik op een dag klaar was met alles en iedereen. Al die blikken vol medelijden, de lieve klopjes op mijn schouder met dooddoeners zoals 'het komt goed' en 'tijd heelt alle wonden'. Of de suggestie om een nieuwe hobby te zoeken voor afleiding ... ik kreeg er

rillingen van. Zelfs de smalltalk over de meest triviale dingen ging me irriteren. Al dat gepraat, maar niemand die écht iets te zeggen had. Zonder hem, zonder mijn Mickey, voelde ik me allergisch voor de mensen om me heen.

Ik moest weg. Weg van al dat gedoe. En het ergste was nog dat ik me sinds zijn dood nooit meer écht veilig heb gevoeld. Na de dood van mijn ouders, had ik jaren rondgezworven, overal gezocht naar een plek waar ik thuis kon komen. Die plek vond ik bij Michael. Mijn veilige haven. Maar nu hij weg was, voelde niets meer als thuis. Daarom moest ik weg. Weg. Weg. Weg.

Zo gebeurde het dat ik op een doodnormale maandag mijn spullen inpakte. Niet alles, alleen het hoogstnoodzakelijke.

De rest zou ik waarschijnlijk niet meer nodig hebben. Misschien kon ik mezelf niet bevrijden van mijn sombere gedachten, maar de rest kon ik wel achterlaten.

Patrick, Pat, zo noemde ik mijn wolfshond (vernoemd naar Patrick Swayze, mijn vroegere tv-held), stak genietend zijn kop uit het raam terwijl ik het dorp uitreed.

Hij leek te weten dat we nooit meer zouden terugkeren naar die vreselijke plek waar alles en iedereen me herinnerde aan de man die ooit mijn alles was, maar die Pat nooit zou leren kennen.

Mijn oom was altijd al een tikkeltje excentriek, maar zijn 'huisje' in de bergen slaat echt alles. Het is alsof hij dacht: "Ik bouw een boerderij in de bergen, maar dan wel de grootste die je ooit hebt gezien. Een mix tussen een middeleeuwse vesting, en een high-tech commandocentrum." Het heeft alle moderne snufjes die je maar kunt bedenken, maar dan zonder de wifi of kabel TV.

En laten we het hebben over mijn oom zelf. Hij was als een mix van Rambo en een padvinder, met een vleugje James Bond erbij.

Serius, hij kon je leren hoe je een berenval moest zetten terwijl hij ondertussen een heerlijke maaltijd op een open vuur klaarmaakte. En dat allemaal met een blik van 'no big deal'. Ik bedoel, hij zou

waarschijnlijk een beer in een arm klem kunnen vangen terwijl hij met de andere hand zijn baard trimde. Dat was gewoon hoe hij was. Dus, nu woon ik daar al een paar jaar, en eerlijk gezegd, het bevalt me prima. Ik voel me als een moderne holbewoner. Ik wek mijn eigen energie op, jaag in het bos als een ware Amazone-krijger en heb zelfs een hele entourage van geiten die me elke ochtend begroeten alsof ik hun koningin ben. Oh, en laten we de vrijdagmarkt niet vergeten. Ik sta daar als een soort kaas-goeroe, met mijn zelfgemaakte geitenkaas waar de dorpelingen helemaal wild van worden. Het is alsof ik een soort kaas-tovenaar ben die de lokale economie draaiende houdt.

En natuurlijk heb ik mijn moestuin. Serieus, mijn groenten groeien daar als kool - nou ja, eigenlijk groeien ze beter dan kool, maar je snapt het idee.

Het is alsof ik mijn eigen kleine utopie heb gecreëerd, midden in de bergen. Dus ja, ik ben misschien een beetje gek, maar eerlijk gezegd, ik zou niet anders willen.

Dezelfde moestuin waar ik nu op mijn knieën op de koude grond zit, met "One" van de Swedisch House Maffia die hard uit de muziekboxen komt. Ik geloof dat de plantjes harder groeien als ik bepaalde muziek opzet. En het helpt me om me minder alleen te voelen.

Patrick bekijkt mijn werk van een klein afstandje, een uitgebreide gaap uit zijn grote mond ontsnappend. 'Ja kerel, is het weer laat geworden gisteren?'

Het voordeel van in de bergen wonen, is dat ik nooit meer mijn hond hoeft uit te laten. Hij heeft hier alle vrijheid, kan gaan en staan waar hij wil en al zijn energie kwijt. Soms zie ik hem hele dagen niet, wie weet wat hij dan allemaal doet. Maar hij komt altijd terug naar mij. En hij praat altijd terug. Nou ja, praten ... hij blaft en maakt piepende geluiden, maar ik begrijp hem wel hoor. En hij begrijpt mij. Net als nu.

'Waf, waf!' Patrick maakt een rondje en gaat weer zitten.

'Heb je die vos nog gevangen?' Een hoog gepiep betekent nee. Ik ben wat onkruid aan het verwijderen en controleer of de slakken nog steeds weg zijn. Die beestjes vreten al mijn planten op en ik word er gek van!

Het probleem is dat ik het niet over mijn hart kan verkrijgen om gif te gebruiken. Ik vind ze zo schattig ...

Als ik er een vind, pak ik hem op en breng ik hem naar de andere kant van de tuin waar ik een speciaal hoekje heb gecreëerd, compleet met kleine slakkenhuisjes en glijbanen - ja, je hoort het goed, glijbanen! Mickey zegt dat ik gek ben dat ik zo lief doe tegen de beestjes.

Maar wat doen die slakken de volgende dag? Ze zijn gewoon weer terug op het voor hen verboden terrein!

'Kijk nou, Pat! Serieus! Heb je ooit zulke ondankbare slakken gezien? Ik bedoel, ik maak speciaal een attractiepark voor ze en dit is hoe ze me bedanken?' Het is genoeg om een meisje aan het twijfelen te brengen over haar toewijding aan de natuur, toch? Onder een blad hangt er weer eentje die ik voorzichtig vastpak en naar het slakkenattractiepark verplaats.

'Ach ja ... het houdt je van de straat. Of op de straat. Of in de bergen, bedoel ik,' zeg ik tegen Patrick. Wat houd ik van onze gesprekken. Wie heeft er nu mensen nodig als je een Patrick Swayze hebt?

'Waf, waf, waf!'

'Inderdaad, kerel. Inderdaad,' bevestig ik, terwijl ik een van de speciale gereedschappen die ik gebruik voor mijn tuinwerk pak. Ik begin tussen de tegels te wroeten om een stuk onkruid weg te krijgen dat ik niet kan uittrekken, dus besluit ik het maar weg te snijden. Maar na veel wrikken en steken lukt het me niet om er goed bij te kunnen. Verdomme ... misschien kom ik later terug met de brander en verbrand ik het wel! Ik ben druk aan het steken en aan het kleine irritante stronkje aan het trekken, wanneer mijn schep ineens uitschiet en in mijn linker duim belandt. Shit! Oh. Mijn. God. Dat is scherp!

Patrick begint te blaffen en ik bekijk in een soort slow motion al dat felrode bloed dat in het wilde weg uit mijn duim aan het schieten is ... het lijkt net een fontein ... en dan ... dan voel ik mijn ogen ineens omhoog en naar achteren bewegen en zie ik ineens zwart.

Straks zal ik wel gaan beseffen dat het bijna een uur betrof dat ik knock-out heb gelegen daar op de koude grond, maar nu voel ik een natte, warme tong op mijn wang en realiseer ik me dat Pat me wakker maakt.

Ik kom een beetje overeind en voel mijn duim kloppen. Ik durf niet te kijken, want ik weet dat ik dan weer flauw ga vallen. De duizeligheid overvalt me, ik heb nooit goed tegen bloed gekund. Zelfs tijdens de maandelijkse horrorshow die zich tussen mijn benen afspeelt, zorg ik ervoor dat ik niet kijk als ik naar de wc ga, want bij de kleinste glanzende rode druppel, val ik al flauw. Het is extreem.

Ik pak snel de theedoek die ik aan mijn achterzak heb hangen en bedek de wond, er speciale aandacht aan schenkend dat ik niets zie. Want ik weet zeker dat ik dan weer flauw zou vallen.

Verdomme. Wat nu? Normaal gesproken ben ik heel zelfvoorzienend. Als ik ziek ben, kan ik mezelf genezen met kruiden uit mijn tuin. Ik kan jagen, schieten en dieren villen. Ik kan geiten melken en paardrijden.

Om de paar weken knip ik zelfs mijn eigen haar in een stoer kapsel dat zo uit een chique kapsalon zou kunnen komen. Ik kan alles, maar dan ook alles zelf. Ik heb niemand nodig. Behalve als het gaat om mijn eigen bloed ... fuck...

'Ik denk dat we naar de dokter moeten, Pat ...' ik voel me flauw en heb het gevoel dat ik moet overgeven. Maar komt dat door het bloed en de verwonding, of komt het doordat ik naar het ziekenhuis moet, waar ze mijn bezoek zullen registreren in god weet wat voor een database? Ik weet dat dat niet veilig is. Ik heb niet voor niets een groot deel van mijn leven op de vlucht doorgebracht. Je zou zelfs kunnen zeggen dat sinds Mickey weg is, ik opnieuw op de vlucht ben.

Dus naar het ziekenhuis gaan is waarschijnlijk het laatste wat ik zou moeten doen. Maar ja ... ik kan hier toch niet doodbloeden? Wat zou er gebeuren als ik hier ter plekke dood neer zou vallen? Zou Pat mijn vlees opeten?

Jezus, Ange, wat een macabere gedachten. Stop daar onmiddellijk mee.

Oh ja! Heb ik je al verteld dat mijn innerlijke stem die van Mickey is? Of hij het werkelijk is, dat weet ik niet, maar het is wel zijn stem die ik in mijn hoofd hoor. Of misschien hoor ik helemaal niets en ben ik het gewoon zelf en ben ik langzaamaan gek aan het worden hier in mijn eentje in mijn bergboerderij slash fort.

Rot op, Mickey. Ik houd van je, maar jij hebt niets te zeggen over mijn gedachten. Dan had je maar niet dood moeten gaan.

Ik ben zo moe van het alleen zijn. Zo moe van het vluchten ... wat is er toch mis met me? Heb ik soms een midlife crisis? Kan dat op je drieëndertigste? Is waarschijnlijk een beetje aan de vroege kant, maar dat zou wel verklaren waarom het me op dit moment ineens helemaal niets meer kan schelen of ik veilig ben of niet. Misschien ben ik het zat om alleen te zijn ook. Hoelang gaat dit nog duren? Verandert dit ooit? Zal ik ooit weer een paspoort kunnen krijgen en reizen naar waar ik wil, iemand ontmoeten die geweldig is en die niet te veel vragen stelt? Een metgezel? Een vriend? Of misschien zelfs meer dan een vriend?

Meer dan een vriend? Jij hebt mij toch?

'Mickey, je bent dood, weet je nog? En na een tijdje is alleen jouw stem gewoon niet meer genoeg. Snap je dat?'

Er komt geen antwoord van mijn dode echtgenoot. Zou hij boos zijn? Of zou hij niets te maken willen hebben met de roekeloze beslissing die ik op het punt sta te nemen?

Want wat nou als ik stop met vluchten? Wat nou als ik dingen gewoon laat gebeuren zoals ze moeten gebeuren? Want er moet iets gebeuren toch? Ik kan toch niet de rest van mijn leven in mijn eentje

doorgaan zonder enig contact met een ander? Ooit zal ik mensen toch ergens weer moeten leren vertrouwen?

'Angelina, als jouw moeder en mij ooit iets overkomt, maak je dat je wegkomt. Je pakt de tas voor noodgevallen die je klaar hebt staan, je gaat, en je kijkt nooit meer terug. Nooit meer. Begrepen?' Ik zal de woorden van mijn vader nooit meer vergeten. Die angstige blauwe ogen van hem toen hij dat tegen me zei, zitten in mijn geheugen gegrift om nooit meer te vergeten.

'Zelfs als het een ongeluk lijkt, ga er maar van uit dat dat niet zo is. Als ze ons uit de weg ruimen, betekent het dat ze ons niet langer nodig hebben en dan zullen ze achter je aan komen. Dat is zeker.'

En dat is de reden dat ik me al heel mijn volwassen leven aan het verbergen ben. Maar nu ... nu ineens, geconfronteerd met een bloedende duim, heb ik het gevoel dat ik misschien maar eens moet stoppen met mezelf te verbergen. Want ... wat heeft mijn leven zin, als ik niets beleef? Ik weet niet wat, maar er moet iets gebeuren, toch?

Misschien moet ik me niet zo verzetten tegen het onbekende en de onzekerheid van de toekomst omarmen ...

Ben je nu verstandig of heb je nu een doodswens?

'Oh, daar ben je, Mickey! Ik dacht dat je boos was of zo! En nee ik heb geen doodswens, maar ik weet wel dat zo angstig door het leven gaan zoals ik dat doe, ook niet bepaald een leven is, vind je niet?' Mijn dode echtgenoot geeft geen antwoord. Patrick blaft.

'Ja, ja. Ik heb het niet tegen jou ...' ik sta langzaam op, veeg de zwarte grond van mijn gezicht en broek af (ervoor zorgend dat ik niet naar mijn duim kijk, natuurlijk), en rijd naar het plaatselijke ziekenhuis, dat ongeveer een uur rijden is. Ik hoop dat ik daar kan komen zonder het bewustzijn te verliezen ... op goed geluk dan maar.

****

Wat doet een mens veel met zijn linker duim ...

Daar had ik vroeger nooit bij stilgestaan, maar als je geen duim meer hebt (of als je duim gewond is), dan besef je pas waar het allemaal goed voor is. We zijn nu een paar weken verder en de wond is goed genezen, maar nu de hechtingen eruit zijn, voelt het lichaamsdeel vreemd aan. Ik vraag me af of het ooit weer hetzelfde zal voelen.

Het is een warme dag voor deze tijd van het jaar en de zon schijnt. Patrick is ergens rond aan het struinen en ik ben bezig met het melken van Clara, een van de oudere geiten.

Ik blijf maar denken dat er iets moet veranderen in mijn leven, maar ik weet nog niet precies wat. Ik had allerlei actie verwacht na mijn bezoek aan het ziekenhuis, maar er kwam niets. Ik weet niet precies wat ik had verwacht ... misschien dat ze me hier met SWAT-team zouden komen halen, of dat ze een sluipmoordenaar op me af zouden sturen ... iets in ieder geval. Maar, er gebeurde helemaal niets. Misschien zijn die lui lang niet zo goed georganiseerd als ik altijd heb gedacht? Ik wist zeker dat mijn bezoek geregistreerd zou worden en dat er ergens bij hun in de systemen groot alarm zou zijn en er meteen actie genomen zou worden.

Zou het kunnen dat ze helemaal niet naar mij aan het zoeken zijn? Heb ik dan voor niets al die jaren op de vlucht doorgebracht? Wat een zonde!

Sinds mijn ongelukje en mijn ziekenhuisbezoek was ik toch wel een beetje bang geworden. Mijn plan om te stoppen met vluchten en de zaken op hun beloop te laten leken me niet zo verstandig meer. Daarvoor in de plaats had ik een ander plan bedacht. Eentje waarbij ik plastische chirurgie zou ondergaan en een nieuwe identiteit zou aannemen met ander DNA of zo, zodat ik een nieuw leven kon beginnen.

Hoe zou ik dan heten? Ik heb Zeta altijd wel een leuke naam gevonden ... je weet wel, naar Catherine Zeta-Jones, de beroemde actrice. Ik vind dat ik wel iets van haar weg heb, maar dan met kort zwart haar en blauwe ogen.

En wat zou ik dan doen? Uit eten gaan. Ja! Elke dag uit eten, zodat ik nooit meer zou hoeven koken of afwassen. Daar heb ik toch zo'n hekel aan. Zo zou ik bijvoorbeeld ook nooit meer de was hoeven doen, want ik zou elke dag nieuwe kleding dragen.

Als het vies werd, kon ik het gewoon in de prullenbak gooien en de volgende dag iets nieuws uit de kast trekken. Ja! Dit was een geweldig idee!

Je zou een nieuwe identiteit aannemen, schat, dat is iets anders dan rijk worden ...

'We hadden toch afgesproken dat als jij niets positiefs te zeggen hebt, je dan je mond zou houden, toch, lieverd?'

Ik richt me tot Clara en vraag: 'Wie denkt die man wel niet dat hij is? Ooit was hij misschien wel de meest sexy man op aarde, maar nu denkt hij dat hij ermee wekomt mijn oren van mijn hoofd te zeuren ... maar dat pik ik niet!' De geit kauwt rustig verder en kijkt ongeïnteresseerd voor zich uit.

Ik praat verder:

'Vroeger was hij nooit zo'n zeurpiet. Hij was lief en knap en sterk en sexy, met van die grote handen en die aderen op zijn polsen en die verleidelijke blik ...'

Maar ... wat voel ik nou ineens? Ons super interessante gesprek wordt ineens onderbroken door een raar getril ... is dat soms een orgasme?

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een orgasme heb gehad, dus ik weet bijna niet meer hoe dat voelt. Is het de grond die beweegt? Wat is dat nou? Is het soms een aardbeving. Dan verschijnt er plotseling een fel wit licht dat me dwingt mijn ogen dicht te knijpen en mijn lichaam doet terugdeinzen. Geen orgasme dus. Jammer, zucht.

Als ik mijn ogen weer open, voel ik nog steeds het gerommel onder mijn voeten. Zelfs het witte hekje van het schapenhok trilt. Wat gebeurt er in hemelsnaam? Wat is dit?

Ik kijk om me heen, maar kan er niets van maken. Ergens in de verte hoor ik Patrick blaffen. Ik knijp mijn ogen samen tegen de zon en probeer in de richting van het geluid te kijken. Daar, ver weg achter de bomen, zie ik ineens rook opstijgen. Rook? Een bosbrand of zo? Midden in de winter? Hoe kan dat nou? Verdomme, verdomme, verdomme. Wat moet ik hier nu weer mee?

Wat je hiermee moet doen, Ange, is naar binnen gaan. Sluit alle deuren en ramen en wacht tot het veilig is.

'Ja, ja, natuurlijk moet ik weer veilig zijn, bla bla bla ... ik ben er zo klaar mee, Mickey ... weet je wat? Ik pak mijn shot gun die ik altijd bij de deur bewaar en ga gewoon voorzichtig kijken. Ik ken dit gebied beter dan wie dan ook. Zodra ik iets verdachts zie, ben ik weg. Okay, zeurkous van me?'

'Wat is er gebeurd met Mickey, de meest sexy man op aarde? Daar geef ik de voorkeur aan ...'

'Wat er gebeurd is? Moet ik het je weer uitleggen? Je bent doodgegaan! Dat is er gebeurd!'

Zou er iets neergestort zijn of zo? Misschien een meteoriet? Dat zou de mini-aardbeving en de rook kunnen verklaren. Toch? Wat het ook is, het moet wel iets groots zijn, anders zou de grond niet zo hebben getrild. Ik kan zo snel niets bedenken wat het zou kunnen zijn. Misschien toch een meteoriet, of ... een vliegtuig? Of een helikopter? Of misschien is het wel Superman of Thor, de god van de donder uit de Avengers ... oh, wat mis ik televisie ... ik denk dat als ik mijn nieuwe DNA en lichaam heb, ik lekker naar de bioscoop ga ...

Focus, Angie. Focus. Je moet nu niet wegdromen in je eigen fantasiewereld. Je moet jezelf opsluiten totdat het weer veilig is.

Ik ga mijn shot gun halen, dat is wat ik ga doen. Ondertussen is Patrick opgewonden bij me komen staan. Hij kijkt en blaft in de richting van de rook. Ik laat de boel de boel, pak mijn geweer, controleer of het geladen is, en dan gaan we op onderzoek uit.

2 - Ongeluk

Voorzichtig naderen we het onbekende object en mijn neus prikt door de scherpe geur van vuur. Ik heb de hond gezegd stil te zijn, en hij begrijpt dat we op jacht zijn. Hij loopt voorzichtig en geruisloos voor me uit, zoals alleen hij dat kan. Hij is helemaal in zijn element, volledig alert en waakzaam.

Tussen de dikke takken en bomen van het bos, verschijnt plotseling een wit apparaat, ongeveer zo groot als een auto. Normaal gesproken zou ik bang zijn, maar op de een of andere manier ben ik dat niet, al zie ik mijn hand wel een beetje trillen.

Naarmate we dichterbij komen, blijkt het inderdaad om een auto te gaan. Hij ligt tussen de struiken achter een spoor van vernieling. Dode takken en omgevallen bomen vormen een pad dat een paar meter verderop bij het wrak eindigt. Maar wat is het precies? Een auto, ja. Het lijkt op een soort raceauto, met een vuur dat in het midden brandt waar normaal gesproken de bestuurder zou zitten. Maar er zijn hier geen wegen ... hoe is dit voertuig hier beland?

En wat ligt daar een paar meter verderop? Het lijkt wel op een vleugel ... heeft het soms gevlogen? Dat is toch niet mogelijk? En wie zat er dan achter het stuur? Ik kijk om me heen, maar zie niemand. Wat ik wel zie, zijn voetsporen die vanaf de linker portier ergens achter me in het dichtbegroeide bos verdwijnen.

Ligt de bestuurder nu daar te branden in het wrak of loopt diegene ergens hier rond? Misschien zijn het er meer dan een persoon ... mijn hand trilt opnieuw, maar niet van angst, eerder van opwinding. Eindelijk is er een beetje actie hier. Ik was een beetje bang, dat na zoveel tijd in mijn eentje, het niet lang meer zou duren of ik zou doodgaan van verveling.

Ik houd mijn geweer voor mijn gezicht, alert op mijn omgeving. Het vuur voor ons laat plotseling op. We nemen wat afstand, voor het geval dat alles ontploft. Pat wordt steeds onrustiger, rent rond mij heen en blaft in de richting waar de voetsporen verdwijnen.

'Rustig maar, jongen, rustig maar ...' ik blijf gefocust met de loop van mijn geweer in mijn trillende handen en zie ineens iets glinsteren tussen de bladeren. We benaderen het langzaam, terwijl mijn hond opgewonden is en erheen wil rennen.

Ik tik op mijn bovenbeen en fluister dwingend: 'Blijf.' Ik heb mijn hond goed getraind, anders zou ik gek worden van zijn plasongelukjes binnenshuis. Hij blijft dicht bij me lopen.

Ik slik. Er is beweging in het glinsterende object. Verbeeld ik het me? Maar dan beweegt het opnieuw, en ik weet zeker dat het echt is en geen product van mijn eenzame brein.

Voordat het rationele deel van mijn hersens me eraan herinnert dat er een hele legitieme reden is dat ik hier alleen met mijn hond in een huisje in de bergen woon, en dat ik me eigenlijk voor mijn eigen veiligheid zou moeten verstoppen voor alles en iedereen, lopen we met vastberaden stappen naar het object toe. We komen steeds dichterbij, en ik denk dat ik daar een lichaam zie liggen.

Ja hoor. Op de grond, tussen de struiken, ligt een menselijk lichaam. Een grote gestalte. Mijn ogen vallen op een duur uitziend horloge om zijn linker pols, wat het glinsterende object verklaart. Het is een man, met ietwat langer golvend zwart haar dat al een paar maanden geleden geknipt had moeten worden. Hij ligt met zijn gezicht op zijn armen, op zijn buik. Hij draagt zwarte kleding ... is dat nou een maatpak? En zijn dat zwarte cowboylaarzen?

Zijn rug en armen zijn gespierd en atletisch. Hij is dus niet zo'n opgeblazen figuur zoals je tegenwoordig vaak ziet, maar eerder een atleet, misschien wel een basketballer. Lang, slank en gespierd, dat kan ik zelfs door zijn kleding heen zien.

Plotseling begint het lichaam te bewegen en ik schrik van de onverwachte beweging. Pat blaft, maar gaat naast me zitten terwijl hij naar de man kijkt. Dan horen we een soort hoesten en zien we hoe de man met moeite zijn hoofd omhoog probeert te tillen. Ik kom wat dichterbij om hem te helpen en merk dat hij zijn ogen samengeknepen houdt. Zijn gezicht ... het is ... het mooiste gezicht dat ik ooit heb gezien. Zelfs met zijn ogen dicht kan ik zien dat hij ongelooflijk knap is.

Hij is adembenemend ... hij is perfect. Hij heeft echt zo'n gezicht van een model, met hoge jukbeenderen en diepe oogkassen. Je zou denken dat zulke mannen niet echt bestaan. Het lijkt alsof hij rechtstreeks uit een laboratorium komt, waar iemand besloten heeft om het DNA van David Gandy te mengen met die van Michele Morrone. Oh, en alsof dat nog niet genoeg was, hebben ze er nog een vleugje Henry Cavill aan toegevoegd voor de scherpe kaaklijn. De man opent met moeite zijn ogen en dan besef ik dat ze er ook een vleugje Oscar Isaac aan hebben toegevoegd voor die twee doordringende bruine ogen die vol met pijn zitten.

Hij maakt een hees geluid, en dat bevestigt voor mij dat hij inderdaad pijn heeft. Ik laat mijn geweer zakken en bekijk hem nogmaals. Zijn kleding ziet er kostbaar uit. Zijn cowboylarzen lijken gemaakt van slangenleer, en het pak dat hij draagt, past perfect bij zijn indrukwekkende lichaam. En zouden dat echte diamanten zijn in zijn horloge?

Wanneer hij zijn arm smekend naar me uitstrekt, realiseer ik me dat ik als een idioot naar deze prachtige, gewonde man heb staan staren in plaats van hem te helpen. Zijn charmante toch gepijnigde gezicht doet me uit mijn betovering schrikken en ik kniel naast hem neer, terwijl ik mijn shot gun op de grond leg. Hij laat zijn hand weer zakken en klauwt met zijn vingers in de grond. Hij hoest diep en kreunt luid. Het klinkt scherp en benauwd. Zou hij iets gebroken hebben?

Ik buig me over hem heen en probeer te zien of er ergens een bot uitsteekt. Oh god laat er alsjeblieft geen bloed zijn ... van wat ik kan zien - en dat is niet veel omdat hij op zijn buik ligt – detecteer ik geen wonden of uitstekende botten. Zucht, wat een opluchting ...

De man hoest een paar keer en ademt moeizaam. Er klinkt een piepend geluid uit zijn longen. Met moeite tilt hij zijn hoofd weer op en kijkt me smekend aan met zijn mooie, pijnlijke bruine ogen.

‘Oh verdomme, wat moet ik hier nu mee? Mompel ik tegen mezelf en leg voorzichtig mijn hand op de zijne.

‘Hallo?’ Ik vraag me af waarom het als een vraag uit mijn mond komt. Zijn huid voelt zo heet aan dat het bijna onaangenaam is. Deze hele situatie is onaangenaam. De man heeft duidelijk veel pijn, we zijn kilometers verwijderd van een ziekenhuis en ik heb geen telefoon of internetverbinding.

‘Ben je in orde?’ Zijn brede vingers krullen zich om de mijne, maar hij trekt ze reflexmatig terug terwijl hij probeert adem te halen met zijn piepende longen.

Ik kijk om me heen en besef dat we echt een groot probleem hebben. Ik kan hem hier niet zomaar laten liggen. ‘Wat nu, Pat? Heb jij nog slimme ideeën? Pat blaft een paar keer.

‘O ja! Geweldig idee!’

Dan richt ik me tot de man voor me en vraag: ‘Heb jij een mobiele telefoon? Zodat we een dokter of het alarmnummer kunnen bellen?’ Zijn gezicht vertrekt van pijn en zijn prachtige bruine ogen knijpen samen. Is alles aan deze man mooi?

‘Nee ... geen ziekenhuis,’ bromt de vreemdeling met een krakende, bijna onhoorbare stem.

Hij zucht en voegt eraan toe: ‘Niemand ...’ hij laat vermoeid zijn gezicht weer op de grond vallen en hij begint weer moeizaam adem te halen.

‘Waarom mag ik niemand bellen?’ Mijn toon is ongelovig, bijna schreuwelijk.